

АРТЪР КЛАРК

СРЕЩА НА РАЗСЪМВАНЕ

Превод от английски: Григор Попхристов, 1982

chitanka.info

Това се случи в последните дни на Империята. Малкият кораб, далеч от дома и на почти сто светлинна години от кораба-майка, изследваше пръснатите на големи разстояния звезди в покрайнините на Млечния път. Дори тук той не можеше да избегне сянката, легнала върху цивилизацията. Под тази сянка, прекъсвайки от време на време своята работа, за да поразсъждават върху това, как живеят техните семейства, учените от „Галактическо изследване“ продължаваха да работят над своите никога несвършващи се задачи.

Корабът имаше само трима обитатели, но те носеха със себе си знанията от много науки и опита на половин живот, прекаран в Космоса. След дългата междузвездна нощ звездата, към която се приближаваха, стопляше душите им. Тя беше малко по-златиста и три пъти по-ярка от Слънцето, което сега изглеждаше като легенда от тяхното детство. От досегашния си опит знаеха, че шансът да открият тук планети беше повече от деветдесет процента и развълнувани от това, бяха забравили за момент всичко останало.

Те откриха първата планета много бързо. Това беше един гигант, познат тип, твърде студен за протоплазмен живот и вероятно притежаващ нестабилна повърхност. Те насочиха своите изследвания към слънцето и след малко бяха възнаградени.

Това беше един свят, който много напомняше за дома им. Един свят, в който всичко им беше до болка познато, но все пак различно. Две големи парчета земя плуваха в синьозелените води на моретата, покрити с ледени шапки на двата полюса. Имаше и няколко пустинни района, но по-голямата част от планетата беше плодородна. Дори от това разстояние съвсем ясно се забелязваха признаците за наличие на растителност.

Насочвайки се около пладне към субтропиците, при навлизането си в атмосферата те се взираха жадно в открилия се пред очите им пейзаж. Корабът намали скоростта си и се приземи безшумно сред високата трева на брега на една голяма река.

Никой не се помръдна, защото не можеха нищо да направят, преди автоматите да са завършили своята работа. Един звънец звънна меко и светлините на контролното табло засвяткаха многозначително една след друга. Капитан Олтмън стана на крака и облекчено въздъхна.

— Имаме късмет — каза той. — Ако тестовете за патогенност са задоволителни, ще можем да излезем навън без защита. Бертрон, как

прецени планетата, когато я наближихме?

— Устойчива геологически или поне няма действащи вулкани. Не забелязах следи от градове, но това не доказва нищо. Ако тук има цивилизация, тя може да е минала този стадий.

— Или още да не го е достигнала?

Бертрон сви рамене.

— И едното, и другото са еднакво вероятни. На планета с подобни размери ще ни трябва известно време, за да разберем това.

— Повече време от това, с което разполагаме — каза Клиндар, като хвърли поглед към таблото, чрез което осъществяваха връзката с кораба-майка и оттам — със застрашеното сърце на галактиката. За момент последва тягостно мълчание. След това Клиндар отиде до контролното табло и с ловкостта на автомат натисна няколко бутона.

Една част от корпуса на кораба се плъзна встрани с леко бръмчене и четвъртият член на екипажа, свивайки металните си крайници и нагласявайки сервомоторите към непривичната гравитация, стъпи на новата планета.

Телевизионните екрани вътре в кораба оживяха, разкривайки в далечна перспектива леко поклащащите се треви, няколко дървета на по-преден план и част от голямата река. Клиндар удари с юмрук един бутон и когато роботът обърна главата си, картината на екрана заплува плавно пред очите им.

— Накъде ще вървим? — попита Клиндар.

— Нека разгледаме тези дървета — отвърна Олтмън. — И ако там има някакъв живот, ние ще го открием.

— Вижте! — извика Бертрон. — Птица!

Пръстите на Клиндар летяха по клавишите.

Картината се съсредоточи върху малкото петънце, което се появи изведнъж в лявата част на екрана и щом фототелевизионните лещи на робота влязоха в действие, започна бързо да се разширява.

— Ти си прав — потвърди той. — Пера, човка — доста високо по стълбата на еволюцията. Това място изглежда обещаващо. Ще пусна в действие камерата.

Люлеенето на картината, предизвикано от придвижването на робота, не ги разсейваше. Бяха свикнали отдавна с това. Но те не можеха да се примирят с проучванията на техния пълномощник, когато цялото им същество ги зовеше навън от кораба. Да тичат по тревата и

да чувствуват порива на вятъра в лицата си. Това обаче беше все още голям риск дори за такъв благоприятен свят като този. Винаги се крие един череп и зад най-усмихнатото лице на природата. Диви животни, отровни влечуги, тресавища — все смърт, която може да сполети изследователя по хиляди различни начини. И най-опасни от всички са невидимите врагове — бактериите и вирусите, единствената защита срещу които често се намира далеч на хиляда светлинни години.

Те не срещнаха нищо, което да се движи по затревената земя. Дори ако някои малки животни са били обезпокоени от придвижването на робота, то те се държаха извън зрителното му поле. Когато той наближи дърветата, Клиндар забави хода на машината. Наблюдателите в космическия кораб се отдръпваха инстинктивно от клоните, също като че ли имаше опасност те да ги ударят през лицата. Картината потъмня за момент, докато контролните уреди се пренастроят на по-слабото осветление и след това отново стана нормална.

Гората беше пълна с живот. Той се спотайваше в храстите, катереше се по дърветата, летеше във въздуха. Той бягаше и бръщолевеше при приближаването на робота. През цялото време автоматичните камери записваха появяващите се на екрана картини, събирайки материал за изследване за биолозите при завръщането на кораба в базата.

Когато гората изведнъж оредя, Клиндар облекчено въздъхна. Да се предпазва роботът от сблъскване с препятствия, докато се движеше в гората, беше изтощителна работа. Сега, след като излизаше на открито, вече можеше сам да се пази. Изведнъж картината потрепера, като че ли бе ударена с чук. След това се чу тъп металически звук я сцената профуча шеметно нагоре. Роботът беше паднал.

— Какво стана? — извика Олтмън. — Сбърка ли нещо?

— Не — каза Клиндар мрачно. — Нещо го е атакувало изотзад. Надявам се... а... Аз още го контролирам.

Той постави робота в седнало положение и му завъртя главата. Не беше нужно много време, за да се открие причината за безпокойството. Размахвайки сърдито опашка, на разстояние няколко стъпки от него стоеше едно голямо четвероного със свирепостърчащи от устата му остри зъби. В момента очевидно се колебаеше дали да атакува отново.

Роботът бавно се изправи на крака. Като видя това, огромният звяр се приготви за скок. Усмивка премина по лицето на Клиндар, той знаеше как да се справи с това положение. Неговият палец натисна рядко използвания бутон с надпис „Сирена“.

Гората заеча от отвратителния писък, издаван от скритите в робота високоговорители, и машината пристъпи с протегнати напред ръце, за да посрещне своя противник. В старанието си да се обърне бързо, смаяният звяр почти падна на гърба си и за секунди изчезна от погледа им.

— Предполагам, че сега ще трябва да почакаме няколко часа, докато всички излязат отново от скривалищата си — каза Бертрон със съжаление.

— Аз не познавам много психологията на животните — намеси се Олтмън, — но обичайно ли е за тях да нападат нещо съвсем непознато?

— Някои от тях нападат всичко, което се движи, но това е необичайно. Нормално те нападат, когато са гладни или ако вече са били заплашени. Накъде биеш? Мислиш, че може да има и други роботи на тази планета?

— Разбира се, че не. Но нашият месояден приятел може да е сбъркал машината с някое по-годно за ядене двуного животно. Не намираш ли, че това празно място в джунглата е твърде неестествено? То лесно би могло да мине за пътека.

— В такъв случай — каза бързо Клиндар — ние ще тръгнем по нея и ще разберем. Аз се уморих да избягвам дърветата, но същевременно се надявам, че нищо няма да скочи отново върху нас. Това се отразява зле на нервите ми.

— Ти си прав, Олтмън — рече малко по-късно Бертрон. — Сигурно е пътека, но това не означава разум. В края на краищата животни...

Той спря по средата на изречението и в същия момент Клиндар спря робота. Пътеката внезапно бе преминала в широк клиринг^[1], почти напълно зает от селище с паянтови колиби. То беше оградено с дървена ограда, вероятно за защита от враг, непредставляващ в момента заплаха, защото портите бяха широко отворени и зад тях всеки един от обитателите си вървеше мирно по своя път.

Тримата изследователи се взираха дълго време мълчаливо в екрана. След това Клиндар потръпна леко и забеляза:

— Колко странно, че това би могло да бъде нашата планета преди сто хиляди години. Чувствувам се, като че ли съм се върнал назад във времето.

— Тук няма нищо неестествено — се намеси практичният Олтмън. — В края на краищата ние сме открили стотина планети с живот, подобен на нашия.

— Да — отвърна Клиндар. — Стотина в цялата Галактика! Аз все още мисля, че това, което ни се случи, е странно.

— Добре де, това все е трябвало да се случва *някому!* — забеляза философски Бертрон. — Междувременно трябва да изработим план за осъществяване на контакт с тях. Ако изпратим в селото робота, той ще предизвика паника сред тях.

— Ние просто ще трябва да хванем един от туземните и да му докажем, че сме приятелски настроени — каза Олтмън. — Скрый робота, Клиндар. Някъде в дърветата, откъдето ще може да наблюдава селото, без да бъде забелязан. Имаме на разположение една седмица да се занимаваме с практическа антропология.

Изминаха три дни, преди биологичните проби да покажат, че е безопасно да напуснат кораба. Дори тогава Бертрон настояваше да отиде сам — сам, ако се игнорираше компанията на робота. С такъв съюзник той не се страхуваше и от най-големите зверове на тази планета, а неговата естествена имунна защита би могла да се погрижа за микроорганизмите. Така поне го бяха уверили анализаторите. Като се има предвид сложността на проблема, те бяха допуснали забележително малък брой грешки...

Той стоеше навън от един час, наслаждавайки се предпазливо на всичко наоколо, докато неговите другари го наблюдаваха със завист. Щяха да минат други три дни, преди да бъдат абсолютно сигурни, че е съвсем безопасно да последват примера на Бертрон. Междувременно те бяха достатъчно заети да наблюдават селото през лещите на работа и да записват с камерите всичко, каквото могат. През нощта преместиха и скриха космическия кораб навътре в гората, за да не бъдат открити, преди да са готови.

През всичкото време новините от дома ставаха все по-лоши. Въпреки че тяхната отдалеченост тук, в края на Вселената, смекчаваше

въздействието им, това тежеше на умовете им и понякога ги завладяваше чувство за безполезност. Те знаеха, че във всеки момент можеше да дойде сигналът за завръщане, когато Империята започне да събира последните си сили в своя край. Но дотогава те щяха да продължат своята работа, като че ли единственото нещо, което имаше значение, бе чистото знание.

Седем дни след приземяването те бяха готови за експеримента. Сега знаеха кои пътеки използват жителите на селото, когато отиват на лов, и Бертрон избра една от най-рядко използваните. Той постави един стол в средата на пътеката, седна на него и зачете книга.

Това не беше, разбира се, така просто. Бертрон бе взел всички възможни предпазни мерки. Роботът със своите телескопични лещи го наблюдаваше, скрит на петдесетина ярда в храстите, държейки в ръката си малко, но смъртоносно оръжие. Контролирайки го от космическия кораб с пръсти върху клавишите, Клиндар чакаше, за да стори необходимото.

Това беше негативната страна на плана. Позитивната страна бе по-очевидна. В краката на Бертрон лежеше трупът на едно малко рогато животно, което, се надяваше той, би било приемлив дар за всеки ловец, минал по този път.

Два часа по-късно, радиото в костюма му му прошепна тихо предупреждение. Съвсем спокойно, въпреки че кръвта биеше във вените му, Бертрон остави книгата и погледна пред себе си. Дивакът размахваше копие в дясната си ръка и вървеше напред твърде уверено. Когато видя Бертрон, той се спря за момент, после продължи предпазливо напред. Той би могъл да си помисли, че няма от какво да се страхува. Странникът беше с крехко телосложение и очевидно невъоръжен.

Когато ги разделяха само двадесет фута, Бертрон се усмихна окуражаващо и бавно се изправи. Той се наведе, вдигна трупа и пристъпи с протегнати напред ръце. Този жест би бил разбран от всяко същество на който и да е свят. Той беше разбран и тук. Дивакът посегна, взе животното и без никакво усилие го преметна през рамо. За момент той се взря с недоумение в очите на Бертрон. След това се обърна и тръгна обратно към селото. Три пъти се обръща назад, за да види дали Бертрон го следва, и всеки път Бертрон му се усмихваше и махаше окуражително с ръка. Целият епизод трая малко повече от

минута. Като първи контакт между две раси срещата премина без драма, но и без достойнство. Бертрон не се помръдна, докато другият не изчезна от погледа му. След това се отпусна и заговори по микрофона, скрит в костюма му.

— Това беше едно съвсем добро начало — каза той, ликувайки. — Във всеки случай той не беше изплашен или дори подозрителен. Мисля, че ще се върне.

— Това все още изглежда твърде хубаво, за да бъде истина — чу той гласа на Олтмън в ухото си. — Аз бих помислил, че той е или уплашен, или вражески настроен. Би ли приел така лесно щедрия дар от един странник?

Бертрон бавно се връщаше към кораба. Роботът беше излязъл от укритието си и охраняваше пътя му на известно разстояние.

— Не бих — отговори той. — Но аз принадлежа към едно цивилизовано общество. Дивакът може да реагира на един странник по много различни начини в съответствие с натрупания си опит. Предположи за момент, че това племе никога не е имало врагове. Това е съвсем възможно на една така голяма и рядко населена планета. Тогава ние можем да наблюдаваме любопитство, но в никакъв случай страх.

— Ако тези хора нямат врагове — намеси се Клиндар, вече незает с управлението на робота, — тогава защо са оградили селото си с ограда от дървени стълбове?

— Имах предвид липса на врагове-хора — поясни Бертрон. — И ако е така, това много улеснява нашата задача.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Разбира се. Ако наистина е човешко същество, както мисля, любопитството и алчността му ще го накарат да се върне. За няколко дни ще станем близки приятели.

Погледнато безпристрастно, този план на действие беше фантастичен. Всяка сутрин, ръководен от Клиндар, роботът щеше да ходи на лов, докато се превърнеше в най-опасния убиец в джунглата, а Бертрон щеше да чака, докато Яан, както приблизително се произнасяше неговото име, пристигне с уверена крачка по пътеката. Той идваше по едно и също време всеки ден и винаги сам. „Дали искаше да запази голямото си откритие само за себе си и с това за

докаже пред съплеменниците своето ловно умение?“ — се питаха те. В такъв случай той проявяваше неочаквана предвидливост и хитрост.

Отначало Яан си тръгваше веднага след като получи подаръка, сякаш се страхуваше, че щедрият дарител може да промени решението си. Скоро обаче, както Бертрон се надяваше, той успя да го задържи по-дълго с някои прости трикове и като му показваше ярко оцветени тъкани и кристали, на които Яан се наслаждаваше по детски. Накрая Бертрон успя да го въвлече в един доста дълъг разговор, записан и филмиран през очите на скрития робот.

Един ден филолозите ще имат възможност да анализират този материал. Най-доброто, което Бертрон можеше да направи, бе да открие значението на някои прости глаголи и съществителни. Не го затрудняваше фактът, че Яан не само употребяваше различни думи за едно и също нещо, но понякога и една и съща дума за няколко неща.

Между тези всекидневни интервюта корабът пътуваше на големи разстояния, изследваше планетата от въздуха и се приземяваше от време на време за по-детайлни проучвания. Въпреки че откриха и други селища, Бертрон не направи опит да влезе в допир с тях, защото бе очевидно, че и те бяха на културното ниво на Яан.

Противна шега на Съдбата, често си мислеше Бертрон, да открият една от твърде малкото истински човешки раси в Галактиката точно в този етап от развитието ѝ. Доскоро това би било събитие от върховно значение, но сега собствената му цивилизация беше твърде силно притисната, за да се занимава с тези свои диви братовчеди, живеещи в зората на историята.

Едва след като се увери, че е станал част от всекидневния живот на Яан. Бертрон се реши да го представи на работа. Той показваше на Яан шарки от един калейдоскоп, когато Клиндар задвижи машината и тя закрачи през тревата, преметнала на металното си рамо своята последна жертва. Отначало Яан изрази нещо близко до страх, но като чу успокоителните думи на Бертрон, се отпусна и продължи да наблюдава приближаващото се чудовище. То спря на известно разстояние от тях и Бертрон отиде да го посрещне. Когато стигна до него, роботът повдигна ръцете си и му подаде мъртвия звяр. Той го взе тържествено и се върна обратно при Яан, превит под тежестта му.

Бертрон би дал много, за да узнае какао мислеше Яан, когато прие подаръка. Опитваше ли се да разбере какво е роботът — господар

или слуга? Вероятно такава разсъждение беше извън възможностите му. За него роботът можеше да изглежда само като друг човек, един ловец, приятел на Бертрон.

Леко усиленият глас на Клиндар се чу от високоговорителя на робота:

— Учудващо е колко спокойно ни приема. Не го ли плаши нещо?

— Ти ще го прецениш според твоите собствени разбирания — отвърна Бертрон. — Не забравяй, че психологията му е съвсем различна и много по-проста. Сега, след като има доверие в мен, нищо, което не ме безпокои, няма да безпокои и него.

— Питам се, дали това важи за цялата негова раса? — попита Олтмън.

— Това трудно може да се прецени само по един-единствен екземпляр. Аз искам да видя какво ще стане, ако изпратим робота в селото.

— Хелоу! — възкликна Бертрон. — Това го изненадва. Той никога преди не е срещал човек, който може да говори с два гласа.

— Мислиш ли, че ще отгатне истината, ако ни срещне? — попита Клиндар.

— Не. Роботът ще остане за него чиста магия и това не би го учудило повече, отколкото огънят, светкавицата и всички други сили, които той приема за дадени.

— Добре, каква е тогава следващата стъпка? — попита малко нетърпеливо Олтмън. — Смяташ ли да го доведеш на кораба или първо ти ще отидеш в селото?

Бертрон се заколеба.

— Аз не горя от желание да направя твърде много за твърде кратко време. Вие знаете за инцидентите, които сме имали при контакт с чужди раси. Ще го оставя да поразмисли и когато се върне утре, ще се опитам да го убедя да вземе със себе си робота в селото.

В скрития кораб Клиндар обездвижи робота и след това отново го пусна в движение. Като Олтмън и той беше започнал да става нетърпелив от тези безкрайни предпазни мерки, но за чуждите форми на живот експерт беше Бертрон и те бяха длъжни да се подчиняват на неговите нареждания.

Понякога на него самия му се искаше да бъде робот — без чувства или емоции, способен еднакво безпристрастно да наблюдава

един падащ лист и смъртната агония на един свят...

Слънцето беше вече ниско, когато Яан чу Великия глас да вика от джунглата. Той го позна веднага въпреки нечовешкия му тембър. Това беше гласът на негов приятел и той го зовеше.

В последвалата тишина животът в селото бе започнал да замира. Дори децата бяха прекъснали игрите си. Единственият звук беше пискливият вик на едно уплашено от внезапната тишина бебе. Всички очи бяха устремени към Яан, когато той отиде бързо до своята колиба и грабна копието, лежащо до входа ѝ. Скоро вратата на укрепената ограда щеше да бъде затворена, за да предпазва селото от бродещите през нощта животни, но той не се поколеба и пристъпи навън сред удължените сенки. Вече минаваше през портата, когато чу отново този мощен глас, който го викаше и който сега съдържаше нотка на неотложност, която се издигаше над културните и езикови бариери.

Блестящият великан, който говореше с много гласове, го посрещна близко до селото и му махна да го последва. От Бертрон нямаше и следа. Те извървяха почти една миля, преди да го видят близо до брега на реката, загледан в тъмните ѝ, бавно течащи води.

Когато Яан се приближи, Бертрон се обърна, но като че ли все още не забелязваше неговото присъствие. След това махна към робота да спре на разстояние.

Яан чакаше. Той беше търпелив и доволен, въпреки че не можеше да изрази това с думи. Когато беше с Бертрон, той изпитваше първите прояви на това безкористно, абсолютно нелогично обожание, което неговата раса не би постигнала за много години.

Беше странна картина. Тук, на стръмния бряг на реката, стояха двама мъже. Единият беше облечен в добре прилепнала към тялото му униформа, съоръжена със сложни миниатюрни механизми. За дреха на другия служеше животинска кожа и в ръката му стърчеше копие с връх от кремък. Десет хиляди поколения лежаха между тях, десет хиляди поколения и неизмерима бездна от космическо пространство. Все пак те и двамата бяха човешки същества. Природата, както често правеше във вечността, беше повторила един от своите основни образци. След малко Бертрон започна да говори, разхождайки се на горе на долу с къси бързи стъпки. В гласа му се долавяше нотка на съжаление.

— Всичко е свършено, Яан. Аз се надявах, че с нашите познания ще можем да те изведем от варварството с дузина поколения, но сега ти ще трябва сам да си пробиваш пътя през джунглата и това ще ти отнеме може би милион години. Съжалявам, защото толкова много неща бихме могли да направим. Дори и сега бих искал да остана тук, но Олтмън и Клиндар говорят за чувство за дълг и ми се струва, че те имат право.

Твърде малко е онова, което можем да сторим, но нашият свят ни зове и ние не бива да го изоставяме.

Аз искам да ме разбереш, Яан. Искам да запомниш нашите разговори. Оставям ти тези сечива — ти ще разбереш как да използваш някои от тях. Виж как реже това острие. Ще минат години, преди твоят свят да може да изработи нещо подобно. И пази това добре. Когато натиснеш този бутон — виж! Ако ти го използваш икономично, ще имаш светлина години наред. Колкото за другите неща — открий сам за какво ще можеш да ги употребиш.

Там на изток изгряват първите звезди. Гледал ли си някога звездите, Яан? Питам се колко ли време ще измине, докато разбереш какво представляват те. А какво ли ще се е случило с нас дотогава? Тези звезди са нашите домове, Яан, а ние не можем да ги спасим. Много от тях вече са мъртви, експлодирани с такава сила, каквато нито ти, нито аз можем да си представим. За сто хиляди ваши години светлината от тези погребални клади ще достигне вашия свят и ще учуди неговите обитатели. Дотогава вероятно твоята раса ще достигне звездите. Аз бих желал да мога да ви предпазя от грешките, които извършихме ние и които ще ни струват всичко, което сме постигнали досега.

Добре е за твоите хора, Яан, че вашият свят се намира на границата на Вселената. Вие може би ще избегнете съдбата, която ни очаква. Един ден вероятно ще летят между звездите, както ние летим сега. Може би ще попаднат на развалините от нашите светове и ще се питат кои сме били ние. Но твоите далечни потомци никога няма да научат, че сме се срещали тук, при тази река, когато вашата раса е била още толкова млада.

Ето, идват моите приятели. Те няма да ми дадат повече време. Сбогом, Яан, използвавай добре нещата, които ти оставих. Те са твоето най-голямо съкровище в света.

Нещо огромно, нещо, което блестеше на звездната светлина, се спускаше плавно от небето. То не достигна земята, а се спря на известно разстояние и без да наруши светлината, от едната му страна се появи светъл правоъгълен отвор. Блестящият великан изникна от нощта и премина през златната врата. Бертрон го последва, но се спря на прага, за да махне за сбогом на Яан. След това тъмнината се затвори зад него.

Не по-бързо, отколкото димът се издига от огъня, корабът отплава леко нагоре. Когато стана толкова малък, че Яан почувствува, че може да го събере в дланта си, той започна да губи очертания и накрая се превърна в светла точка и се изгуби между звездите. Над заспалата земя от небето проехтя гръмотевица и Яан разбра, че боговете си бяха отишли и никога нямаше да се върнат.

Той дълго стоя до бавно движещите се води и в душата му се прокрадна чувството за нещо загубено, за нещо, което той никога няма да забрави и никога няма да разбере. След това грижливо, изпълнен с благоговение, събра даровете, които му бе оставил Бертрон.

Под звездите по безименната земя към дома си крачеше една самотна фигура. Зад него реката течеше спокойно към морето, лъкатушейки през плодородните поля, върху които след повече от хиляда столетия потомците на Яан щяха да построят голям град и да го нарекат Вавилон.

[1] клиринг — открито място в гора ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 37,38/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.